

Åreblad

NR 1 2012 – INFORMASJON FRA HORDALAND FYLKESKYSTLAG – 19. ÅRGANG

Døping av Indre Sogn kystlag sin nye sognebåt på "Fjorden sin dag" i Aurland 9. juni.
Foto: Ingunn Vardøy

Leder	2	Enigheten til Brest 2012	8
Adopter et kulturminne	2	En berikelse for Holsnøy kystlag	9
Kurs i kystlaget sin regi	3	Hordakysttreff på Liereid	11
Streif 1.mai 2012	4	Nybygd austfjordåttring	12
Minneord	6	Kristian båtbyggjar	14
Enigheten og grunnlovsjubileet 2014	7	Kystkalender	15

Riktig god kystlagssumar til alle!

Allereie i april byrja det å tikka inn meldingar om vår-arrangement i kystlaga. Keipane kystlag var først ute med aktivitetar på Slippen under kulturveka i Radøy i april. Og jammen slo dei til med Streif-arrangement 1.mai-helga også. Imponerende! Helga etter det igjen hadde Sund kystlag padlekurs. I skrivande stund har me nett hatt det årlege segltreffet i Hope trebåtlag. Til trass for det kjølege været kom det gjestar både frå Keipane, Sund og Bergen kystlag og me hadde nokre trivelege timar saman.

Andre helga i juni er "Kystens Dag" og Indre Sogn kystlag skal denne dagen døype den nye sognebåten som skal inn i Kystleden i Indre Sogn. Båten har dei fått bygd ved Fartøy-vernssenteret i Hardanger. Kystlaget Romsa har også arrangement denne helga, og Fjell kystlag står på for Torgdagen i Bergen.

Dette er berre eit lite utdrag at det som skjer rundt om i lokallaga i vår. Slår me dette saman med dugnader, kurs og andre

aktivitetar vitnar det om eit særst høgt aktivitetsnivå her på Vestlandet.

Forbundet Kysten sentralt har lansert ein omdømekampanje. Ikkje det at organisasjonen og lokallaga har eit dårleg omdøme, langt ifrå, det vil eg våga å påstå. Men det er kanskje på tide at fleire får veta om dette som me driv på med, og at feire kan få delta i kulturvern/- og naturfriluftslivet ved kysten?

Det beste omdøme ein kan få er ved det gode ryktet og "munn-til-munn" metoden. Fortelja vener, bekjente og kolleger ein treff på om mandagen etter ei helg med kystkulturaktiviteter om kor kjekt det var. Det som også er viktig er å vera open og inkluderande med nye medlemmer. Kanskje i ein travel kystlagsdag dette å gje litt ekstra omtanke vert ei utfordring uten at det var slik det var meint.

Sveio kystlag har invitert til Hordakysttreff i Liereid i Sveio i helga ved månadskiftet juni-juli i sumar. Eit uformelt treff der du kan delta i dei gode og lange samtalanene, og der drøsen om

kystkulturen kan flyta lett. Slik drøsing finn du ikkje på facebook, ikkje i mobilen, ikkje på epost, men berre i den lette sommardrøsen som du finn saman med andre kystlags-medlemmer.

Sumaren 2013 er det 20 år sidan Hordaland Fylkeskystlag vart etablert. Det fyrste Hordakyststemne var i Kolbeinshamn i Austevoll. I jubileumsåret vert det Hordakyststemne i Norheimsund. Me kjem attende med meir informasjon i neste Åreblad ved juletider.

"Navigare necesse est, vivere non" - "Det er nødvendig å seile, ikke å leve" - heiter eit kjent ordtak. Men uansett kva du skal i sumar, enten det er å segla og ro, eller å liggja på magen i graset og sjå det veksa; Nyt kvar einaste dag - riktig kjenn på den sjøsalte lufta når du er på sjøen - la humla suse - og nyt sumaren medan den er her!

Riktig god kystlagssumar til alle!

Helsing Ingunn Vardøy og resten av styret i Fylkeskystlaget.

Adopter et kystkulturminne

Lokal aktivitet - nasjonal identitet

Kampanjen "Adopter et kystkulturminne" er Forbundet KYSTENs markering av grunnlovsjubileet og varer i to år med avslutning på Forbundet KYSTEN landsstevne 2014 i Oslo.

Alle kystlagene inviteres til å adoptere et kulturminne fra sitt lokalmiljø. Kampanjen legger opp til en vid fortolkning av hva kulturminner er. Det vil si at kystlaget kan velge blant både kulturminner, kulturarv og tradisjoner. Det kan velges ut et fysisk kulturminne eller et

kulturmiljø, som for eksempel en båt, en bygning, et brygge- eller bygningsmiljø. Det kan også være immateriell kulturarv som kunnskapen om å bygge en tradisjonsbåt, seile en bestemt type båt, eller kunnskap om navigasjon og sjømannskap, håndverk og teknikker. Kystlagene kan velge et nytt kulturminne, eller velge ut noe som kystlaget allerede jobber med.

Kriterier

Kulturminnet eller kulturarven som kystlaget velger må bestemmes ved valg blant

kystlagets medlemmer. Hvordan valget foregår, er opp til kystlaget selv. Det kystlaget velger som sitt kulturminne, kulturarv eller tradisjon skal være:

- 1) kystrelatert og ha fokus på vern og bevaring
- 2) relatert til aktivitet, enten en aktivitet som pågår eller som fører til ny aktivitet
- 3) kystlaget må vise til god formidling knyttet til vernevirksomheten rundt det utvalgte kulturminnet eller kulturarven
- 4) kystlaget må vise til en plan for framtidsrettet virksomhet rundt bevarings- og formidlingsarbeidet

Tidsplan

2012: Planen er at kystlagene i løpet av 2012 velger ut sitt kulturminne. Det lages en egen side på vår nettside www.kysten.no hvor presentasjonen legges opp i form av faste publiseringer av typene "Ukens kystkulturminne og kystlag". Samtidig publiseres på Facebook, Twitter og Lokalthistorisk Wiki. Alle kystlag vil få tilbud om kursing og veiledning i formidling og publisering på disse sosiale mediene.

2013: Kystlagene inviteres til å jobbe videre med kulturminnene de har valgt ut. Oppgaven går ut på å lage gode planer for bevaring, aktivitetskapende tiltak og god formidling. Forbundet følger opp disse prosjektene med veiledning og informasjon om hvordan søke midler og lage gode planer.

I 2014 avsluttes kampanjen ved at tre kystlag premieres med et pengebeløp. Det viktigste kriteriet for premieringene er at kystlaget skal lage en god plan for bevaring og formidling i et langsiktig perspektiv i tida etter 2014. I tillegg skal det lages et hefte eller en bok hvor alle kystlagene får en side hver. Her skal både kystlaget og kulturminnet som er valgt ut presenteres.

Send stoff om valg av kulturminner til Tore Friis-Olsen i forbundssekretariatet. E-post: tore@kysten.no. Vi er særlig ute etter gode bilder som kan benyttes på nettside og i publikasjoner.

*Tore Friis-Olsen,
Forbundet Kysten*

Kurs i kystlaget sin regi

Aktivitetene i kystlaget kan de i mange høve registrera som kurs.

Det er anledning til å få kursstøtte til arbeid med vedlikehald av båtar, byggeskikk i praksis, tauverk, strikking eller flatbrødkurs.

Gå inn på nettsida til Studieforbundet kultur og tradisjon. Her kan de søkja elektronisk.

Fyll ut søknadsskjema og vel ut ein studieplan. Finn de ikkje ein studieplan til dykkar aktivitet, kan de enkelt laga dykkar eigen.

Ha med eit skjema: "Ferdigmelding av studietiltak" på kvar kurskveld og registrer kven som har møtt og fødselsåret.

Sjå reglane på www.kulturogtradisjon.no.

Lukke til.

Helsing Gunn Jorunn Steinsland

Båtbyggingskurs. Sagvågen kystlag.

Bunadsømm. Kvinnherad kystlag.

Kipekurs. Hope Trebåtlag. Foto: Ingunn Vardøy

Barking av segl. Hope Trebåtlag. Foto: Roger Sangolt

Streif 1. mai 2012

Ei historie om Streif-arrangementet til Radøy Landskapspark i Sæbøvågen.

Streif i Sæbø starta opp for første gong i 2005. Dette var eit nasjonalt opplegg der alle Landskapsparkar i landet deltok. Fokuset var kulturlandskap med mat- og fiskarbondeskultur knytta opp mot dette. Før det hadde Solheim og Olsvoll beitelag og Tjore gardsmat søkt om kulturlandskapsprisen, og dei fekk tildelt denne for det best vedlikeholdte kulturlandskapet i Hordaland.

Etter dette blei Sæbøbygda utnemnd som landskapspark.

I 2011 utvida ein Sæbø landskapspark til å omfatte heile kommunen, og heiter no Radøy landskapspark. Tidlegare var det Sæbø landskapspark saman med lokale aktørar som stod for gjennomføringa av eit årleg Streifarrangement 1. mai, og i år var det Radøy landskapspark som stod for gjennomføringa, saman med dei same medspelarane. Me veit ikkje om dei andre landskapsparkane har halde fram med slike Streif-arrangement.

Mange friviljuge deltakarar har teke del med omfattande dugnadsarbeid for å kunna gjennomføre den årlege 1. mai-Streifen. Dei har tilrettelagt for å få til ein flott dag med eit mangfald av opplevingar med turar gjennom gamle og nye turløyper, smaking og salg av mat, og musikk- og andre kulturelle innslag av ulik art. Me i Keipane kystlag har vore så heldige å få kunna bidra til Streifen kvart år. Våre bidrag har vore knytt opp til aktivitetar ved og på sjøen. På Slippen i Sæbøvågen har me laga til kafe med salg av tradisjonsrik heimelaga mat, slik som nubbesild, flatbrød, vaflar og lefser, alt produsert etter gode og gamle oppskrifter frå bygda.

Me har også hatt utstillingar med gammalt handverksarbeid og

tilverking som er knytte til livet på og ved sjøen, slik som ymse verkty og reiskapar, båtar m.m.

Dette året hadde me eit ynskje om at turløypene gjennom bygdelandskapet skulle gå innom Kvalvika, som er ved ytre og vestre delen av Sæbøvågen. Me hadde rastepause i denne vakre og skjerma vika då me etter gamal tradisjon rodde presten frå hovudbygda på Radøy, Manger, til gudsteneste i Sæbøkyrkja for Streifen 1. mai 2011. Det var då me fekk ideen til å leggja Streifløypa innom husmannsplassen Kvalvika i 2012.

Kvalvika er ein liten, men fråflytta, vestlandsgard som ligg nydeleg til mellom bakker og berg innerst i ein søraustvendt våg. Det finst ingen veg hit, og det var vanlegvis sjøen som var ferdsselsvegen. Ein brukar omlag 20 minuttar med båt eller til fots for å koma fram til Kvalvika. Her har det vore busetnad sidan første halvta av 1800-tallet. Men gamle segner kan tyda på at det også kan ha budd folk her tidlegare. I alle fall var Kvalvika ei uteng for folk på Sæbø, som dreiv høynon og kanskje hadde husdyr på beite

i vika. Navnet Kvalvik skriv seg frå kvalfangst inne i vika. Siste mannen som var bufast i vika var Erling Kvalvik, som døydde på Kviste i 2004. No vert dei vedlikehaldne gardshusa nytta som feriebusad for slektningar av Erling. På bruket var gjestfridomen alltid stor, og den er likeins det i dag når det er folk til stades i husa.

Streif 2012 opprann med eit nydeleg vårver, med havblikk og skyfri himmel.

Etter at flagget var heist, sette me kursen for Sæbøvågen og tilhaldstaden til Keipane kystlag i den gamle slippen etter Bjørviken. Her la me tilrette for kafedrift, krabbedam for dei minste og båtar til segling og roing, leik og konkurranse. Ved ungdomshuset lenger oppe i sentrum i Sæbøbygda hadde ein leigd inn veteranbussen frå Nesbø-ruta for å frakta folk til Kviste, der folk skulle få gå over Kvistefjellet til Sæbøvågen med stopp i Kvalvika. Dette er ein flott tur i kupert terreng, der me hadde alltid like engasjerte Einar Borgund med som guide. Turen tek omlag 2 timar. Frå Sæbøvågen hadde me tilbod om

ein kortare tur over renane frå Slippen til Kvalvika med Inger Sæbø som vegvisar. For oss i Keipane kystlag var det veldig kjekt at så mange deltakarar i Streifen ville nytta båtskyss. Det skulle ikkje vera noko som helst slag hinder for at dei som ville

skulle få koma seg til Kvalvika denne dagen.

Me hadde to gavlbåtar og ein sjark i tillegg til alle robåtane våre. Båtane gjekk i skytteltrafikk mellom vågen og vika. Dette trur eg må ha vore ei vesentleg årsak til at bortimot 300 besøkjande

fant vegen til Kvalvika under Streifen i år. Me hadde vore så heldige å få Berit Kvalvik, som var gift med no avdøde Harald Kvalvik, å koma for å fortelja om livet på bruket der, både frå eigne opplevingar og det ho hadde samla av historiar gjennom eit langt liv.

Me er takksame for hennar gode og varme historieforteljing med både dramatiske og morosame skoser frå dette og hitt om livet i Kvalvika. Me fekk høyra om det harde og nøysame livet der ute, om gleda med å få nytta dei små godene innimellom strevet for det daglege brød. Slike historiar omfatta det å kunna dele eit egg i to mellom borna i familien 1. påskedag, fordi ein alltid måtte selgja resten dersom ein i det heile skulle kunna få pengar mellom hendene for kjøp av naudsynnte varer. Berit fortalde at dei hadde to kyr og omlag 30 sauer på garden. Men det var arbeidet på sjøen med m.a. leigde lakserettar og driving med kilenot som gav det meste av inntekta for livsopphaldet til familien på 8 som budde der ute. Slik var livet til fiskerbonden, hardt og strevsamt, men det kunne også vera godt for dei som vaks opp i ein slik heim, trass nøysemd og mangel på materiell rikdom. Ein kan gjerne tenkja seg at då haust- og vinterstormane herja og snøen gjorde vegen over renane og inn til bygda vanskelig framkomeleg, så lengta ein vel etter ein annan stad å bu. Men når veret slik som 1. mai i år var som det står

i songen til Ivar Aasen, at «når vårsola i bakkane blenkjer, fekk han hug til si heimlege strand», vert vel ingen stad finare enn Kvalvika, med fuglesong og måseskrik, langt unna trafikkstøy og det urbane livet sitt mas og kjas. Ein kan vanskeleg beskrive slik fred og ro som då råder inne i denne vakre vesle vågen. Slike stemningar burde einkvar få oppleve.

Me hadde også litt musikalsk underhaldning der Siren Torsheim spela gamle slåttar frå

Vestlandet på både ein- og torader. Ordførar Jon Askeland leia programmet. Deretter blei det mange båtskyssar tilbake til Sæbøvågen fordi mange av dei som hadde gått løypa frå Kviste, ville gjerne nytte høvet til å avslutta turen med ein liten båttur.

På Slippen hjå oss i Keipane kystlag fekk borna høve til å segla i dei fine sjølvbygde A-jollene våre, leika med barkebåtar i krabbedammen, og gjestane våre kjøpte rikeleg med mat og drikke i kafeen vår. Det var tydeleg at det smakte godt med nubbesild og flatbrød, lefser, vaflar, is og brus i solveggen utanfor Slippen. Else og Jarl Hansen hadde laga smakfulle silderettar som stod godt til det heimelaga flatbrødet. Det er framleis interesse for god matkultur, laga etter gamle oppskrifter frå Sæbø og Storheim.

Mellom Litlavatnet like ved og «Skittkaien» nede i vågen ved oss, var det høve til å prøve hesteriding og –køyning i vogn. Dette var eit populært innslag for mange av borna som deltok i Streifen.

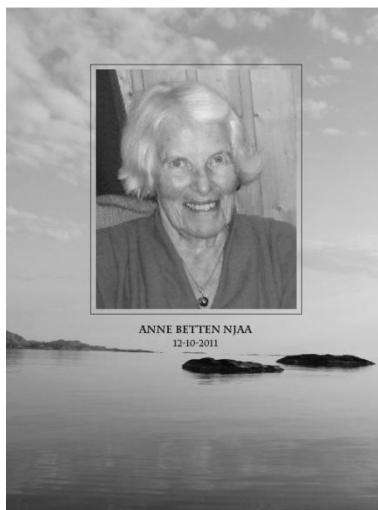
Dei fleste deltakarane avslutta dagen i Ungdomshuset der ungdomslaget serverte heimelaga suppe. Dei hadde i tillegg laga til ei rebusløype, der deltakarane fekk koma innom tuna til Ove Espenes, Jorunn Nesheim og Tjore gardsmat.

Me vil til slutt nytta høvet til å takka alle som var med på å gjennomføre 1.mai-Streifen 2012 og alle som ville ta del i arrangementet. Med ei slik oppslutning er det gledeleg for oss å få vera med på å stelle i stand ei slik hending.

For Keipane kystlag
Evy Bjørvik Dame

(Oversett til gamalnorrønt bygdamål
av Hans Atle Svenheim)

Minneord

Vår alles Anne Betten, Bergen Kystlag sin førstedame, døde 12.10. 2011.

Johanna Elisabeth Kleiberg Njaa, født i Stavanger i 1922, dro til Bergen og utdannet seg til Cand.real i kjemi. Hun giftet seg med sin kjære Leif Rein Njaa, professor i biokjemi. Sammen stiftet de et åpent hjem på Sølvberget i Sandviken, med utsikt over innseilingen i Byfjorden. De var begge idealistiske ildsjeler, og ble hedret med Kystlagets "Det Gyldne Øsekar". Anne Betten var også æresmedlem i Kystlaget og gudmor for sognejekten "Den Gode Hensigt".

Anne Betten var i alt sitt liv og virke en engasjert realist og humanist. Rank og selvstendig. Ikke opptatt av jåleri, utenomsnakk og posisjoner. - Mener du noe, gjør du noe med det. Hun var bl.a. den første presidenten i Realistforeningen ved UiB og deltok i den offentlige debatten gjennom medlemskap i flere organisasjoner. En kløpper på data, avishund og radiolytter.

Bergen Kystlag var hennes og Leifs "hjerterbarn". Etter at Leif døde for noen år tilbake, fortsatte hun å bidra sosialt, praktisk, kulturelt og økonomisk. Malte,

bakte, hadde styreverv, fortalte og sang sanger med utallige vers, julepyntet, satte sjøbein, underviste, ryddet, lo masse, skurte og satte mat på bordet hver onsdag i kystlaget. Var det kaldt, varmet hun opp krusene, så kalde dugnadshender fikk varmet seg.

Hun var spesielt opptatt av at unge mennesker skulle bli kjent med kystkulturen i praksis. Mattradisjoner. Plantene som kom med ballastvannet hadde hun planer med. Økologi. Reperbanen i Sandviken. Kultur. Hun var den naturlige vertinnen da dronning Sonja besøkte Kystkultursenteret i år 2000, da dronningen ble servert varm kakao fra Anne Bettens gamle termos.

Du valgte så fritt din omgangskrets og aktivitetene dine, Anne Betten. Du viste så tydelig din raushet, trygghet, åpenhet og det var kvalitet og sammenheng i livsvalgene dine. Du, som var så lykkelig, i en alder av 87 år, da du fikk en etterlengtet huggestabbe brakt til døren av kystlagsvenner: - *Hva har jeg gjort for å fortjene noe slikt!*, sa du på syngende stavangerdialekt.

Bare noen dager før du døde var du i full sving på onsdagsåpent i Kystlaget med optimisme, blink i øyet og klar for nye prosjekter.

For oss var du et lysende sjømerke, en samlende fortøyningsbøye. For noen var du også en nær venn. Du kalte oss gjerne familien din. Vi sitter tilbake med takknemmelighet og selvfølgelig et stort savn. Vi ønsker å føre videre dine gode tradisjoner. Det vil spire og blomstre etter deg, Anne Betten.

Takk, Anne Betten!

Bergen Kystlag

Vengebåten "Enigheten", historie og bruk. Noen planer for Grunnlovsjubiléet i 2014.

Litt historie

"Enigheten" er en sunnfjordbåt med 5 årepar, beregnet på 10 roere og rormann. Den er en klinkbygget plattgatter med veng (vengebåt) for passasjerer og plattform for rormann/hovedsmann akterut. Båten er rigget for råseil. Båttypen ble benyttet på 1700-1800-tallet for å sikre embetsmenn og geistlighet en behagelig transport på nødvendige reiser i distriktet. Den nåværende "Enigheten" er en kopi av vengebåten som ble bygget i Sunnfjord omkr. 1770 for kammerråd Hans Thiis Nagel, som eide Svanøy Hovedgaard. Hans sønn, Jens Worm Nagel overtok både fogdeembetet, Svanøy Hovedgaard og vengebåten etter farens død.

Jens Worm Nagel døde i 1788, 49 år gammel. Enken giftet seg opp igjen med Herman Dietrich Janson, eier av Damsgaard Hovedgaard på Laxevaag. Vengebåten fulgte med fra Svanøy til Damsgaard som medgift. Herfra ble den bl.a. utlånt til sin mest berømte ferd med de 5 delegatene fra Bergen som skulle til riksforsamlingen på Eidsvoll våren 1814. Delegatene var grosserer Fredrik Melzer, sorenskriver W.F.K. Christie, sogneprest Jonas Rein, grosserer J. Rolfsen og artillerikaptein Peter Motzfeldt. Denne reisen, som gikk fra Bergen til Lærdal i mars 1814, har gitt båten tilnavnet "Eidsvollsbåten".

Vengebåten brant opp i en storbrann på Marineholmen i februar 1940. 26. februar 1940, sto bl.a. følgende å lese i Bergens Tidende:

"I et lite skur ved siden av bod 5 på Marineholmen stod den berømte vengebåten som førte Eidsvollsmennene til Lærdal i 1814. Båten var som kjent

Ut Byfjorden i Bergen ved Eikeviken, på vei til Lærdal 12.mai 1999.

Enigheten på vei til Landsstevnet til Forbundet Kysten i Sandefjord, 2004.

skjenket av Bergens museum til Gamle Bergen og skulde settes på plass der ute om en måneds tid. Vengebåten er totalt ødelagt slik at det er umulig å restaurere den, og dermed er et gammelt klenodium gått tapt".

Imidlertid forelå det oppmålinger av båten, og sommeren 1993 ble der sjøsatt en ny vengebåt, en replica av Damsgaard Hovedgaards båt. Denne båten er bygget av Bergen Kystlags kursvirksomhet, og ble overdratt til Bergen kommune ved kulturavdelingen i forbindelse med sjøsettingen. Bergen Kystlag har på sin side forpliktet seg til å sørge for dyktige roere,

styresmann og nødvendig vedlikehold av båten. Denne forpliktelsen har Bergen Kystlag etterlevet siden, til stor glede for mange.

Bruk av "Enigheten"

"Enigheten" har vært på sjøen hver sommersesong siden den ble sjøsatt første gang i 1993, og har vært godt vedlikeholdt med årlig vårpuss. Båtens bruk i dag er mangfoldig. "Enigheten" benyttes av Bergen Kystlag til ulike representasjonsoppdrag ved maritime arrangementer som Tall Ships Race, Nordsteam, Damsgårdsdagene, Torgdagen, Kulturbynatt osv. Båten fungerer

også som øvelsesobjekt for elever ved Maritim Videregående skole og roere fra Bergen Kystlag.

”Enigheten” er en utmerket seilbåt, rigget for råseil og har deltatt i, og vunnet en rekke veteranbåtregattaer. Den har også deltatt ved mange av Forbundet Kystens landsstevner. Båten deltok også ved filmatiseringen av ”Jeg Er Dina”. Bergen Kystlag og ”Enigheten” har deltatt ved flere av Dag Lindebjergs fjernsynsprogrammer. Våren 1999 ble båten rodd fra Bergen til Lærdal av medlemmer fra Bergen Kystlag, en repetisjon av Eidsvollsmennenes reise i 1814, slik denne er beskrevet av Fredrik Meltzer i hans dagbok fra ferden.

Enigheten til Lærdal i 2014.

Bergen Kystlag skal ro Enigheten til Lærdal i 2014, den samme traseen som våre delegerte ble rodd i 1814, og som vi rodde i 1999, med storslått mottakelse i Lærdal på 17.mai. Vår tur i 2014 er ikke datofestet ennå. Vi har bygget et nettverk i forhold til grunnlovsfeiringen, og har kontakt med den nasjonale komiteen for grunnlovsjubileet, samt ordfører og kulturretat i Lærdal. Bergen Kystlags hovedsmann på ”Enigheten”, Kåre Johnsen og undertegnede har deltatt på møte om Grunnlovsjubileet i Lærdal og er invitert til nytt møte i juni d.å. Det er tatt en foreløpig kontakt med kystlag langs leden.

Vi håper denne markeringer vil bli flott! Vi er åpne for gode ideer fra gode Kystlagsfolk!

Bergen Kystlag og ”Enigheten” til Brest sommeren 2012.

Celebert besøk fra Brest.

Bergen Kystlag har fått henvendelse fra Forbundet KYSTEN om vi kan stille med ”Enigheten” i Brest 13. til 19. juli i år. Norge er æresgjest - nasjon i år, og fra Bergen stiller ”Enigheten” sammen med ”Statsraad Lehmkuhl”. Tanken er at vi skal promotere Grunnloven 200 år i 2014. Selveste Stortingspresidenten i 1814 kom jo fra Bergen, og ble rodd til Lærdal i ”Eidsvoldsbåten”. Det må bli en god reklame for byen vår!! Forbundet har ordnet med transport Kristiansand-Brest og retur til Kristiansand med ”Sjøkurs”. Transporten til og fra Kristiansand må vi få økonomi til på annet vis. Vi har søkt Bergen Kommune om dette, og vi venter et positivt svar fra kommunen

I forbindelse med Forbundet Kystens gjestestatus og Bergen Kystlags deltakelse i Brest til sommeren kom det 6 journalister fra Brest (aviser, radio og TV), samt Båtfestival arrangøren selv og reiselivsleder, for å besøke Oslo og Bergen 10-11 mai i år. De hadde håpet å treffe noen framtreddende politikere, men slik gikk det ikke. Imidlertid hadde Bergen Kystlag lagt opp et flott program for dem. Ved ankomst den 10.mai var det strålende sol i Bergen og noen av de besøkende benyttet tiden før planlagt båttur til ivrig fotografering på Bryggen i ettermiddagsolen.

Videre på programmet sto tur på Fjorden med Granvin, med full besetning og servering av kaffe og wienerbrød. Vellykket ombordstigning i ”Enigheten” og Sognejekten ”Den Gode Hensigt” midtfjords. Fremdeles strålende maisol!

Sognejekten ”Den Gode Hensigt” på Byfjorden med franske gjester.

Franske journalister og kystlagsfolk på fjorden i ”Enigheten” i maisol ved Nordnes. Foto: Liv Bjerknes.

Om kvelden var det middag i Nøsteboden. Vandring på Fisketorget morgenen etter i striregn med etterfølgende besøk på Bryggen i Bergen med spennende foredrag/historieformidling av direktør ved Stiftelsen Bryggen, Lasse Bjørkhaug. Deretter omvisning i rådhusruinene på Bryggen og vinkjelleren der, samt et meget interessant besøk ved pågående restaurering av Fiskebutikken på Bryggen. Til sist lunch på ”Statsraad Lehmkuhl”, med direktør Laila Vindenes og kaptein Marc Seidl, og Kystlags-representanter. Som vertskap var vi i Kystlaget såre fornøyd. Et svært vellykket opphold tilbakemelder Forbundet Kysten.

Liv Bjerknes, Bergen Kystlag.

En berikelse for Holsnøy Kystlag

Holsnøy Kystlag er et lite kystlag, sammenlignet med andre lag langs kysten, men behovet for å få en solid skute vi kan vokse med er absolutt tilstede. Et av våre observante og søkende styremedlemmer, Rune Nilsen, klarte på en av sine frivakter om bord på sin daglige arbeidsplass å få «snoken» i en reketrålør som lå til hugging i Arendal. Skuten heter Breivang, 46 fot, nesten 5 meter bred og 21 tonn. Den så bemerkelsesverdig godt ut til tross for sine 61 år. Skuten var godt utstyrt med 300 Hk Cummings diesel fra 1991, og hadde andre attributter som radar, 2 GPS'er, Robertson autopilot, ekkolodd, VHF osv. Eneste som ikke skulle følge båten var trommelvinsjen med der tilhørende hydraulikk. Så her var det bare å «vri nøkkelen rundt og kjøre».

Du har sikkert skjønnet at det dreier seg om en «strukturenbåt». Og du har helt rett. Og skuten kan kun selges til foreninger og lag, som det heter. Om vi er liten i den store sammenhengen, så er vi absolutt et kystlag. Det haglet med mailer, sms'er, tlf, osv. oss imellom en kort periode og beslutningen var plutselig tatt.

Rune Nilsen og undertegnede, Roar Carlsen, fikk æren av å hente skuten i Arendal. Logistikken tilsa at den måtte hentes i påsken, og undertegnede måtte slite med dårlig samvittighet noen dager for å ha forpurret den planlagte påskeferien med samboer på hytten, men grønt lys ble det.

Flybilletter ble kjøpt, og etter en siste runde med styret, så dro vi til Kristiansand, hvor vi ble hentet av en kollega av Rune, som kjørte oss til Arendal og samtidig hadde ordnet noen praktiske ting for oss. Flott gjort. Kjekke folk på Sørlandet (vil det vise seg).

Alt gikk så glatt at her måtte det før eller siden dukke opp noen kaniner av hatten. Vri om nøkkelen og kjøre er bare en teori

i slike sammenhenger. Skuten så ålreit ut den, men bar litt preg av at ting hang og slang. Ved start av maskinen, så var det fritt frem for hydraulikken, som ikke var plugget etter at vinsjen var fjernet. Etter litt sjømannsspråk og konferering med selger, ble nødvendige remedier skaffet, samt noe plaster på såret i form av litt elektronikk og noen madrasser. Vi manglet en mann, og han kom i åttetiden om kvelden. Jungmann Caio, en frisk gutt i konfirmasjonsalder mønstret på og dermed var vi sjøklar for å ta båten til Bergen. Vi sov om bord, i noe uvante omgivelser og sendte noen tanker ut i luften om dem som har hatt

dette som sin arbeidsplass i årenes løp.

Vi var tidlig på an om morgenen og kastet loss med kurs for Bergen. Stemningen var god, værmeldingen var utmerket og det lå an til å bli en fin påske allikevel.. Om ikke lenge fikk vi indikasjoner på at ikke alt var helt i boks. Vi var plutselig uten strøm til navigasjon osv. Breivang har 12V anlegg til forbruk og 24V for start, og 12V dynamoen hadde tydeligvis tatt kvelden lenge før vår tid. Vi er såpass elektrokyndige (innenfor rimelighetens grenser) at vi reddet situasjonen ved å tappe det ene batteriet i 24V kretsen, ikke

bra i lengden for batteriet sin del, men må man så må man.

Vi hadde en fin tur videre og la oss inn til kaien i Kongshavn for litt gourmetaktivitet på den medbrakte primus. Etter et enkelt måltid dro vi til sjøs igjen, og da kom den neste kaninen opp av hatten. Blackout i maskinen, men den startet opp igjen av seg selv, på siste stempelkompresjonen om en kan si det slik. Dette gjentok seg og vi dro forsiktig inn igjen til Kongshavn. Etter litt grubling så falt valget på tette dieselfiltre. At de medfølgende filtre om bord ikke passet var selvsagt naturlig. Diverse tlf til forskjellige leverandører førte ikke frem. Det var jo påske. Redningsselskapet er jo alltid på vakt, og var velvilligheten selv, men de hadde heller ikke filtre. Vi fikk kontakt med Bragdøya kystlag og en representant (som jeg dessverre har glemt navnet på i skrivende stund og håper jeg er unnskyldt) tilbød oss hjelp og transport dagen etter på, på selveste påskeaften. Han kjente også noen som kjente noen osv og vi gikk for sakte maskin opp i elven i Kristiansand og la oss for natten, full av optimisme. En liten nedtur ble det at jungmannen gikk lei av alle problemene våre og mønstret av. Vi fikk tak i dieselfiltre, men til ingen nytte. Vi var på vakt tlf til Cummings flere ganger, og alles fokus var rettet mot drivstoffsidens og ladeluft.

For å gjøre en lang historie kort: Vi var kommet til Mandal og alt

så som svartest ut (vi også, da vi hadde en kinkig eksoslekkasje som velsignet oss på broen med et florlett marmorende mønster på den øverste av de hvite plasttallerknene). Vi valgte å gå i maskinen igjen for en ny vurdering. Vi fant da årsaken til blackouten i maskinen. Noen hadde erstattet luftfilterinnsatsen med en flat metallrist, som skulle fungere som filter. Vasking av risten og prøvekjøring av maskinen deretter bekreftet suksessen. Det ble en aldri så liten markering på kaiens lokale pub, der vi tydelig ikke ble ansett som stamgjester, men ble tatt godt i mot selv om vi kom inn døren med en tube håndrens i neven. Vi sov godt den natten.

Første påskedag kl halv sju dro vi fra Mandal med god fart og ingen bekymringer, og skipper Rune gikk i bingen straks vi var i åpen sjø, og fikk seg et par velfortjente timer med søvn. Nord om Farsund syntes jeg det var min tur så det ble vaktskifte. Vel på dekk igjen var vi kommet nord om Egersund og det var begynt å småskvette litt på skutesiden men vi holdt fin fart og stø kurs. Dagens mål var å komme oss til Karmøy for å bunkre. Vi gikk opp under Kvitsøy og på østsiden av den, før vi gikk rett opp Skudefjorden. Sjøen var ikke lenger rolig, men hadde økt til 3-4 meter høye bølger, inn på skrå akterfra og sannsynligvis stiv kuling fra sørvest. Så fikk vi testet hvordan båten oppførte seg

i litt røffere forhold. Været og sjøen fulgte oss langt opp i fjorden, men det gikk greit.

Vi hadde ikke avtale om bunkring med anlegget den kvelden så vi måtte pent vente til morgenen etter. Vi bunkret en kubikk til en hyggelig pris og ga oss i kast med Sletta som lå der flat og fin. Ikke fritt for at vi kom inn på den tragiske ulykken på Bloksa når vi passerte stedet.

Resten av turen gikk strålende opp gjennom Nyleia – Kobbaleia – Byfjorden – Litlebergen-Radfjorden og hjem til Kårbø. Her ble vi møtt i innseilingen til Kårbøvågen av entusiastiske tilrop og flagg.

Dette var, tross kaninene i hatten og noe røffere vær enn vi ville fått noen dager tidligere, en utrolig spennende og interessant tur, som jeg gjerne hadde tatt en gang til. Vi retter gjerne en takk til de hyggelige menneskene på det blide sørland som stilte opp når vi trengte hjelpen og en spesiell takk til Bragdøya Kystlag.

Breivang ligger nå på Kårbø, der Holsnøy Kystlag har sitt utspring fra, og vi driver for tiden med kosmetisk vedlikehold, rengjøring og fjerning av gammelt produksjonsutstyr, som trålbommen osv. Parallelt med dette så samler vi all info vi kommer over om Breivangs tidligere fartsområder og eierforhold for å sy dette sammen til en historikk. Denne skildringen ble ført til pennen på vegne av Holsnøy Kystlag, av undertegnede som skribent og kokekyndig maskinist, godt kjent på kysten og bærer gjerne et personlig preg, men det er en spesiell følelse å være med å hente hjem en skute på denne måten. Og til slutt takker jeg Rune for en aldeles hyggelig tur.

Roar Arnfinn Carlsen

Hordakysttreff på Liereid

Sveio kystlag har gleda av å innby kystlagsfolk i fylket til "Hordakysttreff" 2012. Me har valt Liereid som møtestad og gler oss til 29. - 30. juni/1.juli.

Liereid ligg inst i ein lun våg litt sør for Valevåg i tidlegare Valestrand kommune. Vågen er ein arm som stikk mot aust i ytre delen av Førdespollen og berre bein vestavind kan ta litt i denne fjordarmen. Sagt på anna vis: trygg hamn i så godt som all slags ver. Me satsar sjølvsagt på godver og høveleg seglevind desse dagane, så sleng "dåke" med.

I eldre tid hadde Liereid anløp av lokalbåtane til HSD, og her var både forretning og bakeri. Det er historie. På sørsida av vågen dreiv Ola Lindås og sønene båtbyggeri frå 1936 og fram til samanbrotet i vintersildfisket 1957. Ei av skøyten dei bygde, er "Nyfalken" (1952) som me i Sveio kystlag eig og disponerer nå. 60-åringen "Nyfalken" er truleg den siste av dei 10 skøyten som blei til her i Lindåsfjæra, og følgjeleg av særleg lokalhistorisk verdi. Skøyta blei i si tid bygd for G.P. Remøy på Herøy og tok del i fleire ulike fiskeri, m.a. brugdefangst. Eit reiarlag frå Karmøy kjøpte ho for å få overta fiskekvoten og dermed fekk me høve til å ta over før ho vart kondemnert. Me har alt hatt mykje glede av "Nyfalken" i lagssamanheng, men etter såpass mange år er det mykje å utbetra på skøyta, og over tid er målet å føra ho attende til slik ho oppphaveleg såg ut.

Innanfor strandsona på Liereid ligg Øreviksvatnet. Tidleg i førre hundreåret tok ein ut is frå dette vatnet vinterstid. Isen vart nytta til å isa sild og fisk som skulle fraktast over lengre strekke. Frå vatnet blei isen frakta i lange renner ned til kaiområdet inst i

vågen der han blei lasta om bord i isaskutene. Diverre er spora etter denne verksemda borte nå. Det finst og andre lokalhistoriske godbitar i området, men noko får vera ein løyndom til sjølv treffet.

For dei som kjem til treffet, har leiaren vår som og er eigar i området gjort klar to kaiar, 7 og 10 m. til større båtar. Dei mindre båtane vil me plassera ved flytebrygger og ein 20 m. lang kai som høver for desse. Skulle det verta behov for meir kaiplass skal det kunne løysast i området. Sveio kystlag vil setja opp telt til m.a. frukostservering og elles vil me syta for grilling på kaiområdet. Likeeins vil det bli ordna med toalettfasilitetar og bosskonteinar.

Det vil bli lagt til rette for kappseilas i ytre deler av

Førdespollen/ Bømlafjorden, og eventuell anna vennskapeleg kappestrid. Om veret er lagleg og deltakarar ønskjer det, vil det og bli høve til rundtur i området med "Nyfalken". Me vil dessutan prøva å få til tur opp til eit av dei beste utsiktspunkta i Sveio, Hopsfjellet, for dei som er spreke. Hopsfjellet ligg like sør og aust for Liereid og er 333m høgt. Frå toppen har ein i godver framifrå utsikt til store deler av ytre Sunnhordland.

Kanskje kjem det til ei og anna overrasking i tillegg til dette, og difor ønskjer me alle kystlagsfolk i fylket velkommen til treff og håpar på fine og trivelege dagar kring månadsskiftet juni/juli.

Velkommen til Liereid og til Sveio!

Første austfjordåttning bygd på 100 år (minst)

Steinar og åttning er synonymmer. Da er det jo bare ren fornuft å døpe den nybygde åttningen Steinar. Men det er nok ikke helt fritt for emosjoner heller når Øyvind Hosøy setter seg fore å få bygd en replika av den gamle åttningen og kaller den opp etter storebroren.

”Båten har fått navnet *Steinar* som et minne om min eldste bror som var en ildsjel på alt som minte ham om gamledager. Han var en glad gutt, en av pådriverne bak Torgdagene på 70- og 80-tallet sammen med Johannes Kleppevik og andre. Han lignet Marlon Brando, med et lurt blikk for de virkelige damene, der han satt i den skjøre originalen og prøvde å ro, prate, glo og øse samtidig,” sa Øyvind i dåpstalen da båten ble sjøsatt i Os 10. desember 2011.

Gammelåttningen var bygd rundt 1850, hadde hjemmesidd søm med firkanta roer og breie gjennomtjøre bord. Den var opprinnelig brukt som kirkebåt. Som seiler får gamlebåten de beste skussmål og som robåt var den en fryd å ro for fem mann. Derfor var den også et ypperlig utgangspunkt for Øyvinds plan om å hjernevaske barnebarna med sjøvann.

Den nye åttningen er bygget av Hallgeir F. Bjørnevik og Bjørn Ådne Kvalvik i vognhallen på Os. Selv om ingen av dem har vært med å bygge austfjordåttning tidligere – naturlig nok – har de to båtbyggerne nok av erfaring fra bygging av andre båttyper, bl.a. oselvere og nordfjords-båter.

Austfjordbåten hører hjemme i Austfjorden i Nordhordland. Båttypen har en del likheter med naboene i sør, oselveren og strandebarmeren. Men samtidig går det et klart skille ved Oster-

Båtbyggerne Hallgeir F. Bjørnevik og Bjørn Ådne Kvalvik

fjorden. Båtene herfra og nord til Stadt har en del tydelige særmerker som gjør at de grupperes sammen i det som ofte kalles midtvestlandsbåtene. Her finner vi nordfjordsbåten, sunnfjordsbåten, sognebåten og nordhordlandsbåten. For de veldig lokalkjente, deles nordhordlandsbåtene videre inn i austfjordbåt, masfjordbåt og osterfjordbåt. Grunnen til at nordhordlandsbåtene har mer til felles med båtene i Sogn og Fjordane enn båtene lenger sør i Hordaland er nok at det er kortere og lettere vei fra Nordhordland til Sogn enn til Hardanger når man skal bruke årer og råseil som fremkomstmiddel. Derfor har nok impulsene nordfra vært sterkere enn de søfra.

Et særtrekk ved midtvestlandsbåtene er at ripbordet er kraftig vinklet i forhold til bordet under. Mens geitbåten lenger nord har en skarp vinkel mellom bunnbordene og sidebordene, har altså midtvestlandsbåtene en skarp vinkel mellom sidebordene og ripbordet. På naboene i sør, oselveren og strandebarmeren, ligger bordene mer ut.

Esingene på båtene på midtvestlandet går fra stavns til stavns og ligger i *underkant* av ripbordet. Det er nok nødvendig for å få den skarpe vinkelen mellom siden og ripbordet. Båtene i Møre og Romsdal har også esingen i *underkant* av ripbordet, men her går den bare fra skott til skott. Strandebarmeren og oselveren har esingen fra bakerste til fremste spant i *overkant* av ripbordet.

I forhold til nabobåtene har også midtvestlandsbåtene mer reis i stavnene, særlig står forstavnen mer rett i forhold til kjølen. En siste tydelig forskjell er at keipene på midtvestlandet sitter på innsiden av ripbordet, mens oselveren har keipen oppå ripa.

I følge Bernhard og Øystein Færøyvik har tilgangen til eik ikke vært så god langs denne delen av kysten, så kjølen har vanligvis vært laget av furu,

mens stavn og keiper ofte kunne være bjørk. Dette har i andre distrikt vært ansett som dårlig materiale for båtbygging, ettersom det sies å råtne lett. Imidlertid registrerte Færøyvik båter som var over hundre år gamle hvor stavnen fortsatt var i god stand.

Nordhordlandsbåtene var først og fremst fjordbåter, selv om de største båtene også ble brukt til fiske ute ved øyene i

Nordhordland. Arne R. Hole mener disse båtene er varianter av sunnfjordbåten. De var forholdsvis grovbygde, flatere i bunnen og hadde kortere skott både foran og bak enn sognebåten og nordfjordbåten.

Kilder:

Båter og kystfolk, Arne R. Hole
Lokalhistoriewiki
Inshore Craft of Norway, Bernard og Øystein Færøyvik/ red. Arne Emil Christensen

Familien Hosøy og undertegnede prøveror *Steinar* etter sjøsettinga

En av de første turene familien Hosøy hadde med gamleåtrringen etter at de overtok den rundt 1980, skal etter sigende ha vært en tur til Florø. Det fortelles at de på et tidspunkt ikke var helt sikre på hvor de var. Og da det dukket opp en sjark ut av tåkehavet ropte de på skipperen og spurte om leia til Florø. Sjarkeskipperen fikk nok en støkk i

livet av synet som møtte ham. Munn og mæle mistet han i alle fall. Kanskje ikke så rart når en ser skrømt på blanke fjorden. For hva annet kunne det vel være, seks menn i mørkt oljehyre roende i en svarttjæra båt og spurte etter leia? Det har blitt vitset mye om sjarkeskipperen. Far Hosøy var avholdsmann på sin hals og sønnene

mente han ved å prae sjarkeskipperen kunne sette nok et kryss i boka.

Hadde sjarkeskipperen tatt seg en dram den dagen, var han garantert skremt til edruelighet resten av livet.

Camilla Blikstad/
John Einar Hovemoen,
Bergen/ Leirong kystlag

Kristian båtbyggjar

Eg visste at Kristian var ein flink båtbyggjar, det har eg sett før, men det eg fekk sjå ein vårdag i Tørvikbygd, overgjekk mykje.

Kristian Djupevåg har vore båtbyggjar sidan han var liten og har bygd og konstruert mange flotte båtar. Ikkje minst Kristianna, ei Colin Archer skøyte som han brukte tre år på å stille ferdig, medan han var i full jobb og dagleg leiar hos Djupevåg Båtbyggeri på Kaldestad i Norheim-sund. No har den aktive båtbyggjaren, som eigentleg kjem frå Austevoll, gått av med pensjon. Men Kristian ligg so visst ikkje på latsida og har mange ting å driva på med. I bakkane nedafor huset sitt går det nokre villsauar som han snart skal sleppa på sommarbeite ut på ein holme. Om hausten slaktar han og røykjer kjøtet som blir til dei deilegaste rettar. Komle med villsaukjøt hos Kristian kan anbefalast, tilberedt av frua i huset, eller Mammo som Kristian seier.

Fruen har nettopp fått seg bakebu, dei hadde eit rom til overs i huset, som han innreia og vips så vart lefser og andre godsaker trylla fram i det vesle rommet.

Kristian og eg er med i prøvenemda for trebåtbyggjar-faget, og vi har hatt mange kjekke turar saman, der vi studerer, ser på og vurderer ferske båtbyggjarar som skal ut i verden og freiste ei framtid som båtbyggjar. Siste tur var til Haugesund der vi fekk uteksaminere ein kandidat som tok fagprøva sin på Draken, eit gedigent vikingskip som er under byggjing der. Fantastiske dimensjonar og flinke folk. Kandidaten bestod prøva med glans og var

svært nøgd, dette hadde han venta på lenge.

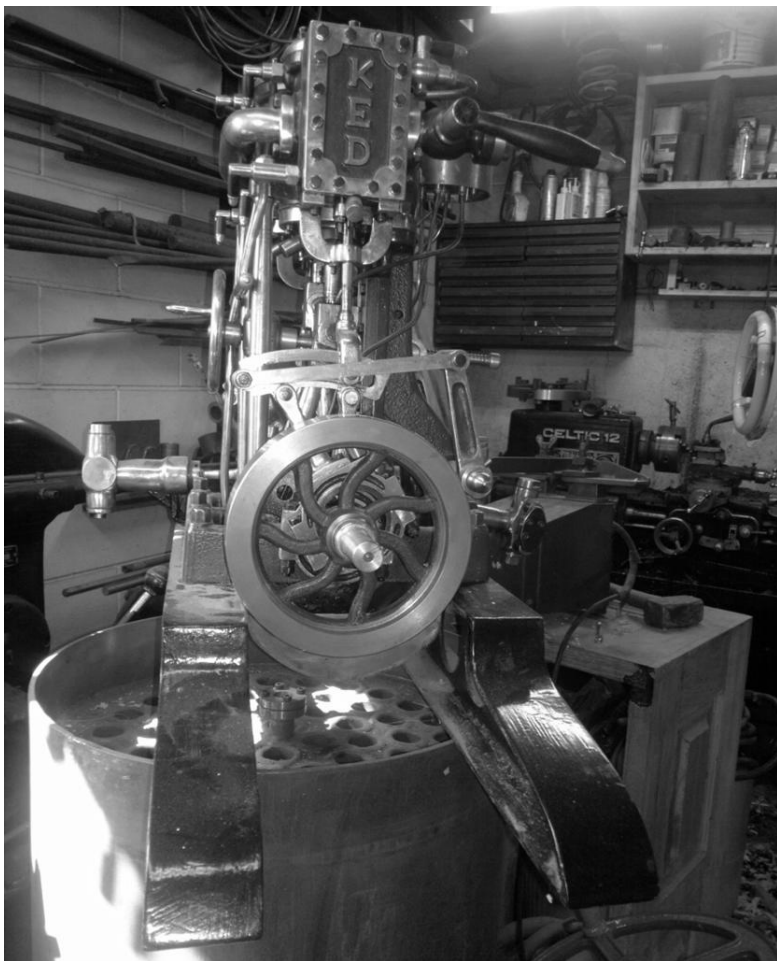
Døra til verkstaden hans stod open denne dagen eg var innom, Kristian skulle laga to par årer til meg, men hadde fått besøk av ein annan båtbyggjar, Knut Sørnes frå Øystese, som var ansatt hos Kristian og er ein drivande dyktig handverkar. Eg har hatt gleda å få jobbe med Knut på Halsnøybåten i 2007, heime hos Knut i Øystese. Så når Knut kom, måtte årane leggjast vekk og kaffien på bordet. Skrøner måtte forteljust, årane fekk venta. Men det er greitt. Ein skal ha god tid, har eg funne ut.

Eg tok meg den frihet å kikka inn døra og snusa inn lukter og synsinntrykk. Kristian har lenge snakka om å byggje seg ein liten båt heime på tunet i verkstaden sin. Eg sjølv byggjer Oselvarar,

så eg er vant til tre, spon og godlukt. Men dei linjene som kom til syne på denne farkosten innafor døra til Kristian, var noko for seg sjølv. Der står ein liten kutter

med rett og skarp stav. Vidare bakover legg båten seg godt ut og blir som ei drektig kyr i siste månad, men kjem fint inn igjen mot hekken og avsluttar med eit

vele som den vakraste svale. Ein liten kutter på litt over 20 fot. Kristian skal ha dampmaskin i kutteren sin, og dekk både framme og bak. Tak skal han og ha som ein klassisk engelsk dampbåt.

Maskina då Kristian, kor har du fått tak i den, spør eg. Nei, den har eg laga sjølv den, seier Kristian. Eg blir ståande ei stund og han tar meg med litt lenger inn i verkstaden. Der har Kristian laga

seg ei smie med esse og dreiebenk. Og der mitt på golvet står ei perle av ei maskin som altså Kristian har laga sjølv. Støyppt delar i bronse og dreid ut i stål. Malt og fin med hans egne initialer. Virker den, spør eg. Ja, eg kjørte trykkluft på og den gjekk som ei klokke, med ventiler og smøring. No har han fått laga seg ein kjele som han skal koke vatnet i. Det er viktig at denne er solid så ikkje heile sulamitten går høgt til værs, seier Kristian og ler godt. Men dette og har Kristian kontroll på.

Kristian har ein plan. Han skal ta båten med seg på tilhengjar og køyre til kanskje Sverige eller Finland og setje båten ut der for å luffe rundt på dei mange innsjøane som finns der. Derfor er båten så liten. Mamma og eg skal på tur seier Kristian og gler seg som ein unge, det lyser i auga hans. Men først må båten bli ferdig, dekk, skandekk, skvettlister og innreiing står igjen. Eg tar med meg årane og reiser tilbake til Os, og Kristian jobber vidare. Jevnt og trutt. Eg har med meg synet av ein vakker båt og gleder meg til sjøsetjing.

Hallgeir F. Bjørnevik

Kystkalender

6-8.juli	Tysnes Rundt
11-14.juli	Nordisk Kystkultursteve, Ebeltoft, Danmark
13-19.juli	Brest 2012
26-29.juli	Forbundet KYSTENs landsstevne, Bragdøya, Kristiansand
2-5.august	Risør Trebåtfestival
9-12.august	Fjordsteam, Stavanger
11.aug-16.sept	Kystsogeveke
16-19.august	Havnedagene i Haugesund
20-23.sept	Forbundet KYSTENs Råseglsseminar, Haugesund

ÅREBLAD

Organ for Hordaland
Fylkeskystlag og lokallaga i
Hordaland av Forbundet Kysten

HORDALAND

FYLKESKYSTLAG

Leiar: Ingunn Vardøy, Hope
trebåtlag, Pb 85, 5371 Skogsvåg.
sangvard@online.no - 971 10 288
Nestleiar: Camilla Blikstad,
Bergen kystlag, Flatøyvegen 222,
5918 Frekhaug.
camilla.blikstad@gmail.com - 932
55 783

Styremedlemmer:

Helene Ohm, Kystlaget Romsa.
5582 Ølensvåg.
helene.ohm@c2i.net - 913 02 123
Jonatan Krzywinski, Bergen
kystlag, Sydneskleiven 21 A, 5010
Bergen -
jonatankrzywinski@gmail.com -
413 38 726
Hallgeir Forstrønen Bjørnevik,
Bergen kystlag, Lekvenmarka 10,
5200 Os - hallgebj@hotmail.com -
930 23 267
Eirik Ådnanes, Bømlo kystlag.
5437 Finnås.
eirik.aadnanes@online.no - 900 15
016
Jon Blytt, Sveio kystlag.
Kjosanesvegen 137, 5554 Valevåg
- lotte36@online.no - 970 28 177

Varmedlemmer:

Solveig Brekke, Bergen kystlag,
Ibsensgt 56, 5053 Bergen -
sobrekk@online.no - 936 64 874
Gunn Jorunn Steinsland,
Kvinnherad kystlag, Furenesvegen
34, 5450 Sunde i Sunnhordland -
473 81 495
Leif Dagmund Øvrevåge, Tysnes
kystlag, Øvrevåge, 5693 Årbakka -
leif_ovrevage@hotmail.com - 906
20 668
Valnemd:
Målfrid Almås, Sagvågen kystlag,
Grunnavågsvegen 24, 5410
Sagvåg.
molfridalmos@hotmail.no - 970
81 269

Rune Lavik, Hope trebåtlag, 5382
Skogsvåg, lavik@mac.com - 918
33 677

Kasserer: Helene Ohm, Kystlaget
Romsa

Revisor: Olav Kvitastein, Bergen
kystlag

Lokallaga:

Askøy kystlag, Pb 94, 5318
Strusshamn. Leiar: Aksel Monsen,
mu09@online.no - 56145646 /
90796698

Austevoll kyst- og sogelag, 5392
Storebø. Leiar: Svein Midtøy,
smidtoy@frisurf.no 56185588 /
950 86 856

Bergen kystlag, Pb 37,
Måseskjæret, 5035 Bergen. Leiar:
Tom Backer Johnsen
bergen.kystlag@gmail.com

Bømlo kystlag, Mæland 206 D,
5430 Bremnes. Leiar Sveinung
Sønstabø,
kystlagetbomlo@gmail.com
97059032

Fjell kystlag, Espedalen 22, 5360
Kolltveit. Leiar: Torgeir Evjen,
torgeir.evjen@vtt.no - 56331294 /
913 80 681

Hardangerfjorden kystlag,
Pb 45, 5600 Norheimsund. Leiar:
Geirmund Storaas,
info@trebaat.no - 414 42 795

Hope Trebåtlag, Helleveien, 5382
Skogsvåg. Leiar: Heine Sangolt,
siren.sangolt@domstol.no - 928 93
572

Holsnøy kystlag, Kaarbøvågen,
5917 Rosslund. Leiar: Jegvan
Kaarbøe, jegvan@kaarboe.no -
911 48 103

Keipane Kystlag, Ytre Sæbø,
5938 Sæbøvågen. Leiar: Evy B.
Dame, evydame@broadpark.no -
55227825 / 97423267

Kvinnherad kystlag, Furnesvegen
34, 5450 Sunde i Sunnhordland,
jan.magne.steinsland@kvinnherad.kommune.no - 53471536 /
41682172

Kystlaget Romsa, Pb 20, 5588
Ølen. Leiar: Terje Lunde,
terje@omega.no - 98286812

Sagvågen kystlag, Pb 1047, 5408
Sagvåg. Leiar: Terje Lamo,
lamot@nettlund.com - 905 66 101

Sund kystlag, Pb 119, 5373
Klokkarvik. Leiar: Johannes Lidal,
johannes@lykkebu.com, 5633
9565

Sveio kystlag, Strømøy, 5554
Valevåg. Leiar: Terje Lier,
terje.liet@norseagroup.com,
53742331 / 90837477

Tysnes kystlag, 5694 Onarheim.
Leiar: Leif Dagmund Øvrevåge -
leif_ovrevage@hotmail.com - 906
20 668

Opsangervågen Veteranbåtlag,
Sundsv.10, 5450 Sunde. Leiar:
Halvard Hammerø,
ehammero@online.no - 950 36
557

LOKALLAG I SOGN OG
FJORDANE:

Indre Sogn Kystlag, Pb 62, 6852
Sogndal. Leiar: Marny Tønnesen -
marny.tonnesen@barlinn.no - 970
30 828

Kystlaget Hornelen, Gloppestad,
6823 Sandane. Leiar: Svein Ove
Ask - uredd@online.no -
57867122 / 90040377

LAG TILKNYTT FORBUNDET
KYSTEN:

Trellevik båtlag, Trellevik
kystkultursenter.
Leiar: Øystein Trellevik, 5397
Steinsland -
oystein.trellevik@bkkfiber.no -
920 35 874